

ud over. Jeg haaber ogsaa, at vi skulle komme til en parlamentarisk Regjeringsform — naar vi ere dygtige nok dertil, og naar vi paa rette Maade tjene Sagen. (Th. Nielsen: Hvem skal afgjøre dette?) Det skal Fremtiden.

J. A. Hansen: Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgfreds (Frederiksen) fremkom med nogle Ytringer, som ogsaa jeg ønsker at gjøre nogle Bemærkninger til. Da jeg har yttret, at jeg var enig med den høitærede Minister i, at vi ikke skulde komme tilbage til, hvad der stete for to Aar siden, skal jeg ikke svare paa, hvad det ærede Medlem begyndte med, da han mindede om, hvorledes min Stilling den Gang var; vi kunne ellers let komme ind paa det Spørgsmaal, som jeg er enig med den høitærede Minister om, at vi ikke ret vel bør komme ind paa. (Berg: Men det var jo urigtigt, hvad han sagde!) Ja, det var urigtigt, hvad han sagde, men jeg skal dog ikke komme ind derpaa. Det ærede Medlem talte om Flertalsherredømmet. Han har allerede faaet Svar af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjer), men jeg skal dog ogsaa gjøre nogle Bemærkninger herved. Det ærede Medlem og hans Venner have jo, som det ærede Medlem for Viborg, som jeg nævnte, rigtigt sagde, haat et Flertalsherredømme her i Landet, siden vi fik Grundloven. De have benyttet dette Flertalsherredømme paa mange Maader, og de have ifftaget saadanne Hensyn til den store Flerhed i Befolkningen, som denne mente at være berettiget til at fordrø, og Mindretallet her i Salen har maattet finde sig i at anvende den Smule Virksomhed, som det kunde udøve, paa at standse eller forbedre dette Flertalsherredømmes Beslutninger. Det er imidlertid ikke lykkedes os meget ofte at faae Flertalsherredømmet til at tage det tilbørlige Hensyn til dem, der den Gang udgjorde Mindretallet her i Repræsentationen, men jeg har altid hørt, og naar vi talte med nogle af Flertalsherredømmets Mænd om vor ringe Stilling, blev der altid sagt til os: Det ligger ligesvem i det konstitutionelle Princip, at et Mindretal skal arbejde sig op til at blive et Flertal, og det er denne Anvisning, jeg har søgt at følge i mit politiske Liv. Jeg har meget langsomt — thi mine Kræfter ere ikke store — arbejdet hen til, at mit Mindretal skulde komme op til et Flertal, og efterat det nu ved mange forenede Kræfter endelig og endelig er lykkedes at komme op til, hvad det ærede Medlem nu anerkjender for et Flertalsherredømme hos os, er han vred og fortrydelig, fordi han ikke længer selv er i Flertallet. Hvis det ærede Medlem er, hvad jeg ikke tvivler om, en oprigtig konstitutionel Mand, maa han erkjende, at vi paa vor Side have haft den Opgave at komme op til at udgjøre et Flertal, hvis det, vi arbejde for, hviler paa en sand og rigtig Overbevisning; og naar det ærede Medlem nu ikke længer

har dette Herredømme, maa han anerkjende vor Berettigelse, da det nu er lykkedes os at blive Flertallet. Det ærede Medlem mindede imidlertid selv om, at Flertalsherredømmer svinde bort. Dette synes han ikke at have lagt Mærke til, saa længe han selv var i Flertallet, men idet Herredømmet nu svinder bort under hans Fødder, er han ilde tilmode, saa kommer han med sin fixe Ide, med sit „Dressfast“ og vender stadigt tilbage til Landstinget, Landstinget og Landstinget, hvad vi end tale om. Men det ærede Medlem maa troste sig med, at Flertalsherredømmet, hvis han nu mener, at vi have dette, svinder bort, og saa kan han jo arbejde hen til paany at indtage Flertalsherredømmets Plads; det er den Rolle, jeg vil raade ham til at spille, og til at finde sig i, hvad der ikke kan være anderledes. Det ærede Medlem mente, at Grundloven ogsaa havde Landstinget som en fix Ide. Dette maa jeg protestere imod; Grundloven har mangfoldige Paragrafer, i hvilke der tales om Folkets Retligheder og om Hans Majestæts Retligheder, uden at Landstinget kommer som en fix Ide i hver Linie eller i hver Paragraf. Nei, det er Synd at sige, at Grundloven har en saadan fix Ide; jeg tror slet ikke, at den har fixe Ideer. Da der nu har været Tale om Landstinget, vil jeg ikke sige Mindet end blot minde om nogle Ord, som Monrad har sagt i dette Thing. Han har sagt: Landstinget bestaar ikke som Udtryk for Folkets Flertal, Landstinget skal ikke være godt lidt af Folket. Det er altsaa Monrads Ord, at Landstinget ikke skal være godt lidt, ikke skal være yndet af Folket; men naar man skulde tro, at det var en sand Repræsentation af Folket, saa skulde jeg mene, at det maatte være yndet og godt lidt. Monrads Betragtning af Landstinget og dets Stilling til Folkethinget er efter min Mening fuldkommen sandt og træffende gjengiven i denne Udtalelse.

Frederiksen: Det ærede Medlem sagde, at hans Venner nu havde arbejdet sig op til at blive et Flertal, men det er en Feiltagelse. Det ærede Medlem og hans Venner have et Flertal her i Folkethinget, men de have ikke et Flertal i Repræsentationen, og det gjør en lille Forskjel, naar der er Spørgsmaal om, hvem der skal have Magten her i Landet, om man har Magten i den halve Repræsentation eller i den hele. Det ærede Medlem vil vistnok allerede nu føle den Forskjel, der er paa at have Flertal her, og saa at have det i begge Thing. Naar man henviiser til, at vi allerede tidligere have haft en parlamentarisk Regjering her i Landet — og det er nylig sagt af det ærede Medlem, at vi havde haft en saadan —, saa vil jeg dertil bemærke, at vi aldrig have haft en egentlig parlamentarisk Regjering, en Regjering, der bestemt repræsenterede, var stabt af Flertallet i Forsamlingen; vi have i det Spiceste haft et